

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/44/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1711206971
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:1711206971.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Borisa Minksa, v právnej veci žalobcu: 1/ F. I. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., Y. X, 2/ F.. N. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., Y. X, zastúpení: advokátkou Mgr. Monikou Martonovou, so sídlom Bratislava, Vajnorská 8/A, IČO: 35 101 130, proti žalovanému: ARRIVA NITRA, a.s., so sídlom Nitra, Štúrova 72, IČO: 36 545 082, zastúpený advokátom JUDr. Marekom Ďuranom, so sídlom Nitra, Štefánikova 34, IČO: 30 788 285, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, o odvolaní žalobcu 1/ a žalobkyne 2/ proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 19C/448/2015-602 zo dňa 11. apríla 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému priznáva proti žalobcovi 1/ a žalobkyne 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom označeným v záhlaví tohto rozhodnutia (v poradí druhým) žalobu žalobcu v 1. rade zamietol. Konanie o žalobe žalobkyne v 2. rade zastavil. Žalovaným priznal voči žalobcovi v 1. rade a žalobkyne v 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy SR, § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1 CSP.

1.2. V odôvodnení uviedol, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali, aby súd žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť im náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100.000 eur na tom skutkovom základe, že si u žalovaného objednali prepravu osôb autobusom na svadbu a zo svadby v dňoch 30.05.2009 a 31.05.2009. Dňa 29.05.2009 sa žalobca v 1. rade telefonicky spojil s prevádzkou žalovaného a pracovníčka potvrdila objednávku a uistila ho, že autobus bude pristavený podľa dohody. Žalovaný však autobus nepristavil a žalobca musel hľadať náhradné spôsoby prepravy a na miesto sobáša sa dostavil neskôr. Duchovný rímskokatolíckej cirkvi ani nevyšiel von z kostola a neodviedol snúbencov k oltáru. Dostalo sa im poníženia. Ďalšie „fiasko“ zažili počas zábavného programu, kedy z dôvodu posunu spôsobeného neskorým príchodom svadobčanov tvorca zábavného programu ohlásil prvý tanec novomanželov s rodičmi vo chvíli, kedy matka žalobcu v 1. rade telefonovala so zamestnancom žalovaného, a preto neprišla na parket. Počas celej svadobnej hostiny svadobčania konzultovali, dojednávajú a hľadali spôsoby, ako sa dostať zo svadby domov, keďže pochopili, že spoliehať sa na služby žalovaného nie je rozumné. Rok pripravovaná a zaplatená svadba prebehla nedôstojne a táto udalosť sa stala predmetom klebiet, ohováraní a hľadani dôvodov, pre ktoré žalobcu v 1. rade podľa niektorých „boží“ trest postihol. Žalobca u žalovaného písomne uplatnil náhradu vzniknutej ujmy, škodu v zmysle nákladov spojených so svadbou, náhradu za stratu času v súvislosti s prípravou svadby a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za porušenie práva žalobcov na pokojný svadobný obrad, za sťaženie

a skomplikovanie uzavretia manželstva žalobcov slávnostným vyhlásením snúbencov, za znemožnenie uchovania si príjemných spomienok na uzavretie manželstva, za nenaplnenie a prekazenie realizovania predstáv žalobcov o udalostiach súvisiacich s uzavretím manželstva, ako aj za zníženie dôstojnosti a vážnosti žalobcov v spoločnosti spolu v sume 170.200 eur. Žalovaný bol ochotný žalobcom uhradiť len sumu vo výške 3.300 eur, čo žalobcovia neakceptovali a podanou žalobou sa domáhali zaplattenia nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 100.000 eur.

1.3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť a priznať náhradu trov konania. Poukázal na skutočnosť, že v zmysle platnej právnej úpravy a konštantnej judikatúry, fyzická osoba má právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za kumulatívneho splnenia dvoch podmienok, a to: 1. morálne zadosťučinenie nie je v konkrétnom prípade postačujúce, 2. neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Tvrdenie žalobcov, že meškaním autobusu došlo k „prekazeniu ich svadby“ nie je pravdivé. Žalovaný zabezpečil žalobcom morálne zadosťučinenie a bol pripravený nahradiť ujmu aj peňažnou sumou; porušenie povinnosti žalovaného nedosahuje takú intenzitu neoprávneného zásahu do súkromia, aby bolo potrebné nahradiť žalobcom nemajetkovú ujmu peňažným zadosťučinením. Ani jeden z nevyhnutných predpokladov na priznanie peňažného zadosťučinenia nebol naplnený a nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy v požadovanej sume považuje žalovaný za neodôvodnený. Poukázal tiež na to, že žalovaní mohli sled nepriaznivých udalostí ovplyvniť vlastným konaním. Žalovaný nespochybnil pochybenie svojich zamestnancov, preto žalobcom zaslal ospravedlnenie a ponúkol odškodnenie, ale nesúhlasí s deklarovanou mierou zásahu do osobnostných práv a s požadovanou sumou nemajetkovej ujmy.

1.4. Vykonaním dokazovaním mal súd preukázať, že žalobca v 1. rade si u žalovaného objednal prepravu svadobčanov v dňoch 30.05.2009 a 31.05.2009, ktorú žalovaný riadne nevykonal, nepristavil autobus k obecnému úradu v P. E.. Zamestnankyňa žalovaného v mene žalovaného zaslala žalobcovi v 1. rade dňa 10.06.2009 emailom ospravedlnenie a požiadala ho o stretnutie. Listom zo dňa 09.06.2009 riaditeľ žalovaného zaslal žalobcovi v 1. rade písomné ospravedlnenie za to, že spoločnosť nezabezpečila pristavenie autobusu a ako nepatrné zadosťučinenie žalobcovi v 1. rade vrátili zaplattenú zálohu 90 eur a oznámili, že rannú prepravu svadobčanov nebudú fakturovať. Súčasne požiadali o vyčíslenie ďalších nárokov. Právna zástupkyňa žalobcov v liste doručenom žalovanému dňa 27.11.2009 uplatnila nárok na náhradu ujmy pozostávajúcej z nákladov spojených s prípravou svadby, náhrady za stratu času v súvislosti s prípravou svadby a náhrady nemajetkovej ujmy v celkovej sume 170.200 eur. Na stretnutí dňa 18.12.2009 generálny riaditeľ žalovaného navrhol vyplatenie ujmy sumou 3.300 eur, čo právna zástupkyňa žalobcu v 1. rade odmietla. Žalovaný v liste zo dňa 11.01.2010 v súvislosti s ďalšími nárokmi žalobcov uviedol, že údajnú priamu škodu ako aj náhradu za stratu času nemôžu akceptovať, pretože sa nejedná o skutočnú škodu. Po predložení relevantných dokladov (napr. preukázanie nákladov na prepravu na svadobný obrad) bol pripravený priamu škodu nahradiť. Z výsluchu žalobcu v 1. rade vyplynulo, že v svadobný deň mal prísť autobus žalovaného pre jeho hostí pred obecný úrad v P. E. a odviesť ich do kostola v Y., kde sa mal o 14:30 hod. uskutočniť sobáš. So žalobkyňou v 2. rade bol v Y. skôr a asi o 13:00 hod. sa dozvedel, že autobus pre hostí o 13:45 hod. neprišiel. Bolo potrebné riešiť situáciu, zabezpečil prevoz 30-tich hostí z P. E. do Y. autobusom SAD K., ktorý prišiel do Y. pred kostol o 14:00 hod. Požiadal vodiča, aby išiel pre jeho hostí do P. E., čo je asi 20 km a keďže vodič cestu nepoznal, poslal s ním ďalšieho vodiča s autom. Medzi hosťami, ktorí im prišli do kostola zablahoželať bol aj jeho zamestnávateľ z G., tento sa ho opýtal, či si svadbu rozmysleli, keď meškajú, čo sa ho veľmi dotklo. Keďže obrad sa nemohol začať o 14:30 hod., kňaz bol nahnevaný, pred kostol prišli až o 15:10 hod., pričom mali dohodnuté, že príde pre nich pred kostol a privedie ich pred oltár. Omša sa skrátila, obrad nemal taký priebeh, ako mal mať. Ďalší problém bol po obrade, kedy bolo treba okrem nich 58 svadobných hostí prepraviť do hotela I. v L. S.. Vodič odviezol najprv ich a následne sa vrátil pre zvyšných 12 hostí, čo spôsobilo meškanie. Všetci mali pokazenú náladu, keď animátor vyhlásil, že nasleduje tanec s rodičmi, tak jeho rodičia tam neboli prítomní. Poslal ľudí hľadať mamu, nevedel, že práve telefonovala so zamestnancom žalovaného, aby zabezpečila prepravu pre hostí zo svadby, čo jej vyčítal a dostal sa do slovnej potýčky s mamou. So žalobkyňou v 2. rade spolu chodli 6 rokov, svadbu si plánovali viac ako rok, pripravovali pozvánky, navštevovali svadobné veľtrhy, ale priebeh svadby vôbec nebol podľa ich predstáv, chýbala tam nálada. Je kresťan katolík, druhú svadbu mať v kostole nemôže a táto svadba ani zďaleka perfektná nebola. Celkovo do svadby investovali asi 3.000 až 4.000 eur, kúpil si oblek E. G. a keďže nemali jeho veľkosť, musel doň 10 kg schudnúť. Žalobkyňa v 2. rade na pojednávaní vypovedala, že zabezpečovala prepravu jej hostí z K. do Y., kde sa mal uskutočniť svadobný obrad. Ona

prišla skôr, pretože o 13:00 hod. sa so žalobcom v 1. rade fotili. K skutkovým okolnostiam danej veci súd vo veci vypočul viacerých svedkov.

1.5. Po opätovnom vyhodnotení dokazovania v kontexte právnych záverov vyslovených odvolacím súdom v zrušujúcom rozhodnutí dospel súd prvej inštancie k záveru, že zo žaloby a ani z ďalších vyjadrení žalobcov nevyplýva taký popis skutkových okolností, z ktorého by vyplynulo porušenie konkrétnych práv na ochranu osobnosti žalobcov žalovaným a ani zníženie dôstojnosti alebo vážnosti žalobcov v spoločnosti v značnej miere.

1.6. Súd konštatoval, že pre vznik občianskoprávnej zodpovednosti žalovaného za zásah do osobnosti žalobcov sa vyžaduje splnenie zákonných predpokladov. Prvým predpokladom je existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu a ktorý spočíva v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej integrite. V zmysle druhého predpokladu musí ísť o zásah neoprávnený a tretím predpokladom je preukázanie príčinnej súvislosti medzi oboma uvedenými predpokladmi. Občianskoprávna ochrana osobnosti je zodpovednosťou objektívnou, zavinenie alebo úmysel nie sú pre vznik zodpovednosti potrebné. V konaniach vo veciach ochrany osobnosti platí, že dôkazné bremeno nesie žalobca, teda osoba, ktorá tvrdí, že jej bola spôsobená nemateriálna ujma neoprávneným zásahom. Žalobca teda musí dokázať existenciu zásahu, to znamená, že k určitému konaniu, ktoré je zásahom do práv žalobcu, skutočne došlo, ako aj už spomenutú súvislosť medzi zásahom a vzniknutou škodou.

1.7. Súd konštatoval, že v súdnej veci nebol spor o tom, že žalovaný svoj zmluvný záväzok nedodrжал a porušil svoju povinnosť. Druhým predpokladom vyžadovaným na založenie zodpovednosti je ujma na chránenej zložke osobnosti človeka, pričom pre vznik oprávnenia na náhradu nemajetkovej ujmy je nutné preukázať, že dôstojnosť žalobcov alebo ich vážnosť v spoločnosti bola znížená v značnej miere. Zníženie dôstojnosti žalobcov v značnej miere v konaní preukázané nebolo. Za toto nie je možné považovať, že žalobcov kňaz neodviedol k oltáru, ani to, že žalobca v 1. rade nemal s kým tancovať prvý tanec novomanželov. Žalobca v 1. rade sa možno pri týchto udalostiach cítil nepríjemne, k značnému zníženiu dôstojnosti žalobcu v 1. rade však takýmto spôsobom nedošlo. Tieto udalosti navyše postrádajú priamu príčinnú súvislosť s konaním žalovaného (tretí predpoklad pre vznik jeho zodpovednosti). Žalovaného podľa názoru súdu nie je možné obviňovať zo všetkých nezdarov spojených s priebehom svadby. Je potrebné pripomenúť, že pochybenie žalovaného spočívalo v nepristavení autobusu na dohodnuté miesto v dohodnutý čas. Žalovaný nezapríčinil, že matka žalobcu v 1. rade sa v čase spomínaného tanca nenachádzala na parkete, žalovaný nespôsobil, že kňaz snúbencov neodviedol k oltáru a nezapríčinil ani to, že žalovaný v 1. rade sa dostal do konfliktu so svojou vlastnou matkou. Súd nemal preukázaný ani nedôstojný priebeh svadby. Z dokazovania vyplynulo, že svadba ako aj svadobná hostina riadne prebehli, hoci s časovým sklzom, čo potvrdil aj svedok N., ktorý uviedol, že sa na svadbe celkom dobre zabával až do 1 hodiny v noci, potom robil rozvozy hostí. Je zarážajúce, že žalobcovia spochybňujú jeho výpoveď a tvrdia, že on sa na svadbe zabávať nemohol, keďže bol na svadbu pozvaný ako šofér. K názoru súdu nie je vylúčené, že aj osoba známeho (mimochodom pozvaného na svadbu spolu s manželkou) sa mohla na svadbe zabaviť, čo je len ďalším dôkazom o tom, že svadba nebola celkom nevydarená. Žalobcovia spochybňujú výpoveď svedka N. aj v tej časti, kde uvádza, že s rozvozmi skončil o 7:30 hod., pričom podľa žalobcov poslední hostia zo svadby odišli o 5:40 hod. Súd nepovažoval za podstatné objasňovať bližšie čas odchodu posledného z pozvaných hostí a vyjadruje presvedčenie, že aj pokiaľ poslední hostia odišli zo svadby okolo 5:40hod. ráno, zrejme zábava na svadbe nebola až také zlá, ako to žalobcovia prezentujú. Žalobcovia ďalej v žalobe, v priebehu konania ako aj fotografiami preukazovali, že žalobca v 1. rade počas svadby a fotenia telefonoval a riešil záležitosti ohľadom prevozu hostí. Túto skutočnosť tiež nie je možné chápať ako nejakú závažnú ujmu, ktorá mu v súvislosti s porušením záväzku žalovaného vznikla. Svadobná hostina trvala niekoľko hodín a je pre súd nepredstaviteľné, aby niekto počas celej svadobnej hostiny riešil záležitosti ohľadom odvozu hostí zo svadby. Aj za situácie, že žalobca v 1. rade by bol kontaktovaný zamestnancom žalovaného práve počas svadobného tanca, prípadne v inom čase, kedy nevedel práve uskutočniť telefonický hovor, nemusel telefón zdvihnúť hneď a mohol zavolať naspäť neskôr. Pre súd bola ťažko predstaviteľná aj tá skutočnosť, aby sa veľká časť svadobných hostí na svadbe nezabávala, pretože mala obavy ako sa dostane domov. Podľa názoru súdu idú ľudia na svadbu s úmyslom osláviť tento významný deň v živote ich rodinného príslušníka či známeho, spravidla sú dobre naladení a majú záujem sa baviť. Pokiaľ si niekto nechá pokaziť takýto deň len preto, že sa bojí, ako sa dostane domov a stále nad uvedeným premýšľa namiesto toho, aby niečo vymyslel, je to jeho osobný problém. Dopravu osôb zo

svadby mohli žalobcovia, prípadne niekto iný z rodiny, riešiť zabezpečením iného spôsobu prepravy, napríklad objednaním taxíkov, prípadne sa pokúsiť kontaktovať iného dopravcu či známych a následne od žalovaného požadovať náhradu nákladov s tým spojených. Po zabezpečení alternatívneho spôsobu prepravy mohli rodinu informovať a obavy by vymizli. Súd nemal preukázané ani zníženie vážnosti osôb žalobcov v spoločnosti v značnej miere. Takéto zníženie vážnosti žalobcov v spoločnosti nepreukazuje ani jedna z popísaných skutkových okolností. Všetky osoby zúčastnené na svadbe od začiatku vedeli, že to bol práve žalovaný, kto pochybil a spôsobil omeškanie s programom svadby. Ak niekto na adresu žalobcu v 1. rade aj vyslovil uštipačnú poznámku, zrejme ju myslel len v rovine žartu a nie vážne. Pre súd je ťažko predstaviteľné tiež to, aby niekto len z vyššie uvedených dôvodov stratil pred svojou rodinou a známymi vážnosť, rodina by na neho hľadela ako na menejcenného či neschopného. Takéto niečo v konaní preukázané nebolo.

1.8. Nesplnenie povinnosti žalovaný v priebehu celého konania nenamietal, žalobcom sa ospravedlnil, čo mal súd preukázané listinnými dôkazmi a podľa názoru súdu sa správal korektne, bol ochotný vrátiť zloženú zálohu, neúčtovať žiadnu sumu za vykonanie prepravy svadobčanov a ich odvoz domov po skončení svadby, dokonca im ponúkol ako satisfakciu zaplatenie sumy vo výške 100.000 Sk. To, že uvedenú skutočnosť si žalobca v 1. rade a jeho právna zástupkyňa zle vysvetlili (že malo ísť o sumu 100.000 eur a nie Sk) podľa názoru súdu nie je potrebné ďalej viac analyzovať a špekulovať nad tým, pretože ešte na tom istom rokovaní dňa 18.12.2009 bola vec medzi stranami objasnená a zástupcovia žalovaného žalobcovi v 1. rade a jeho právnej zástupkyňi jednoznačne vysvetlili, že mu ponúkli sumu 100.000 Sk.

1.9. Súd považoval za podstatný práve postoj žalobcov k riešeniu situácie, ktorá nastala. To, že žalovaný si nespĺnil svoj záväzok autobus riadne a včas pristaviť a odvoz svadobčanov zabezpečiť, bolo preukázané. Ďalšie skutočnosti, ktoré neskôr v priebehu svadobného dňa nastali však žalovaný už nijako neovplyvnil, a preto za ne nie je zodpovedný. Rovnako žalovaný nie je zodpovedný za pokazenú náladu žalobcov a za ich subjektívne pocity vnímania svadby ako nevydarenej. Súd opäť zdôrazňuje, že sled nepriaznivých udalostí mohli ovplyvniť samotní žalobcovia. Namiesto vyčkávania na autobus mohli žalobcovia zabezpečiť odvoz prostredníctvom taxislužby, osobe zodpovednej za priebeh svadobného obradu a programu mohli dať pokyn na úpravu jednotlivých bodov programu v nadväznosti na vzniknutý časový sklz a tiež mohli svadobčanom oznámiť, že omeškanie je spôsobené porušením povinností tretieho subjektu, za ktoré oni nezodpovedajú a možno by sa potom nemuseli hanbiť za to, že jednotlivé udalosti mali časový sklz a nestihlo sa všetko tak, ako bolo naplánované. Svadba je v živote človeka dôležitou udalosťou. Tak nevesta ako aj ženich často chcú, aby to bol jeden z „najkrajších dní v ich živote“, samotnej udalosti nezriedka predchádzajú niekoľkokomesačné prípravy, je potrebné zorganizovať množstvo vecí. Pri takejto organizácii je úplne bežné, že sa niečo nepodarí uskutočniť tak, ako si to novomanželia predstavujú a vyskytne sa nejaký problém. V takomto prípade, je potrebné, aby bol problém vyriešený a odstránený a pokiaľ k nemu už došlo, je celkom zbytočné sa nad ním opakovane zamýšľať a pripomínať si ho. Je na každom človeku, ako sa k vnímaniu hocijakej nepríjemnosti postaví, či si ju bude donekonečna pripomínať alebo sa nad ňou povznesenie, príjme veci tak ako sa stali, či dokonca zdánlivo závažný problém zmení na vtipnú situáciu. Súd opakovane uvádza, že nemal preukázané splnenie podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej zaplatenia sa žalobca v 1. rade podanou žalobou domáha. Pokiaľ žalobcovia subjektívne vnímajú, že došlo k zníženiu ich dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, sú to ich subjektívne pocity, objektívne tieto skutočnosti preukázané neboli. Súd preto žalobu žalobcu v 1. rade zamietol.

1.10. Pre úplnosť súd uviedol, že na poslednom pojednávaní zamietol návrh žalobcu v 1. rade, aby bola v konaní vypočutá v procesnom postavení svedkyne manželka žalobcu v 1. rade (ktorá v tomto konaní vystupuje ako žalobkyňa v 2. rade), pretože jej výsluch považoval za nevhodný. Žalobkyňa v 2. rade už v tomto konaní o okolnostiach svadobného dňa vypovedala, nie v pozícii svedka, ale ako strana sporu a podľa názoru súdu uviedla všetky podstatné okolnosti svadobného dňa. Dôvodom zamietnutia návrhu na vykonanie dokazovania výsluchom žalobkyne v 2. rade bola i tá skutočnosť, že tento návrh žalobca v 1. rade neuplatnil už skôr, hoci tak mohol urobiť.

1.11. Za bezvýznamnú považoval súd aj námietku žalobcov, že „žalovaný zoberal tento spor z Okresného súdu Pezinok“, teda vzniesol pri svojom prvom úkone námietku miestnej nepríslušnosti. Príslušnosť súdov na prejednanie konkrétnych sporov vyplýva z ustanovení CSP (predtým OSP). Ustanovenia o miestnej príslušnosti určujú, ktorý zo súdov prvej inštancie, t. j. ktorý konkrétny súd zo všetkých

vecne príslušných súdov je mieste príslušným vec prejednať a rozhodnúť. Prejednanie sporu príslušným súdom je jednou zo základných podmienok konania, pričom miestna príslušnosť je mnohoročnou právnou teóriou považovanou za jednu z podmienok, ktorých nedostatok je zhojiteľný (uskutočnením konania) i nepríslušným súdom, či presnejšie, už začatím konania vo veci v spojení s nevyužitím možnosti namietania príslušnosti, a to oprávneným účastníkom pri jeho prvom úkone. V danej veci žalovaný pri prvom procesnom úkone namietol miestnu nepríslušnosť Okresného súdu Pezinok, na ktorý bola žaloba podaná, preto bol spis podľa § 105 ods. 2 OSP postúpený na Okresný súd Nitra.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia.

2.1. Žalobca v 1. rade odvolaním napadol výroky I. a III. rozsudku a dôvodil porušením práva na spravodlivý proces pre nevykonanie výsluchu svedkyne Ing. N. S.. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že mohol jej výsluch navrhnuť skôr, pretože do rozhodnutia súdu prvej inštancie bola v postavení žalobcu v 2. rade. Nemohol vedieť, ako súd rozhodne o späťvzati žaloby zo strany žalobcu v 2. rade. Jedným z dôvodov zrušenia bola otázka spornosti solidarity žalobcov, čo ani po zrušujúcom uznesení nebolo jasné, preto ho zaujímalo predbežné právne posúdenie veci súdom. Ďalej dôvodil nesprávnymi skutkovými zisteniami, keď súd nevykonal navrhnuté listinné dôkazy ale pre súdy bol podstatný výsluch jediného svedka p. N., ktorý nebol na svadbe ako hosť, ale bol vodičom. Nie je pravdou, že ešte o 07:00 hod. odvážal hostí, poslední z hotela odchádzali o 05:40 hod. a svedok N. nemal koho odvážať. Celé odôvodnenie rozsudku je v znamení vyberania iba skutočností vyznievajúcich v ich neprospech. Ďalej namietali nesprávne právne posúdenie veci ohľadom zľahčovania zásahu žalovaného do jeho osobnostných práv súdom, keď v príčinnej súvislosti s hrubým porušením zmluvnej povinnosti žalovaného poukázal na niekoľko skutočností, ktoré spôsobili, že svadobný obrad bol katastrofou a vôbec nie vysnívaným a predstavovaným dňom, napr. zlá nálada kňaza, ktorý nevyšiel pred kostol, musel si vypočuť od predsedu predstavenstva zamestnávateľa narážku, že si svadbu rozmyslel, že pracovník žalovaného telefonoval s jeho matkou práve vtedy, keď tvorca zábavného programu nečakane ohlásil prvý tanec a ďalšie s tým, že v neposlednom rade pri fotení žalobcovia zmkli a hosťom bolo pri čakaní na autobus zima, ktoré skutočnosti podľa súdu nemohli zasiahnuť do ich osobnostných práv. Ohľadom prenesenia zodpovednosti za konanie žalovaného, keď súd v odôvodnení uvádza, že si žalovaný nesplnil svoj záväzok autobus riadne a včas dostaviť, to bolo jednoznačne preukázané, ale ďalšie skutočnosti, ktoré nastali, žalovaný neovplyvnil, a preto nie je za ne zodpovedný uviedol, že ak by nedošlo k hrubému porušeniu zmluvnej povinnosti žalovaným, nedošlo by ani k zásahu do osobnostných práv. Nesúhlasil so závermi súdu, že namiesto vyčakávania na autobus mohli zabezpečiť odvoz prostredníctvom taxi služby. Ak by súd mal záujem o spravodlivé rozhodnutie, takýto argument by nepoužil, pretože v tom čase v najbližšom meste L. S. boli traja živnostníci prevádzkujúci taxislužbu a jeden vo I.. Zotrval na tom, že nevedel ovplyvniť sled nepriaznivých udalostí, pretože neveril, že sa udejú. Ohľadom tvrdení žalovaného, že sa im ospravedlnil uviedol, že ani jedenkrát sa im neospravedlnil, urobili tak jeho zamestnanci, s ktorými nebol v právnom vzťahu. Nemal skutočný záujem sa im ospravedlniť, bol by sa dostavil aspoň na pojednávanie. K tvrdeniu, že sú arogantní a ich motivácia bola finančné odškodnenie uviedol, že sa nikdy voči žalovanému nesprávali arogantne a žalovaný neuviedol ani jeden príklad, kedy k takému konaniu malo dôjsť. K finančnej motivácii uviedol, že ak by tomu tak bolo, potom by bol podal proti prvému rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, čo neurobil. Pokiaľ ide o výrok o náhrade trov konania mal za to, že sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalovanému nie je dôvodné priznať nárok na náhradu trov konania tak, ako to zdôvodnil súd prvej inštancie v bode 41. rozsudku. Navrhol rozsudok zmeniť a zaviazat žalovaného zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy 3.300 eur a žiadnej zo strán nepriznať nárok na náhradu trov konania.

2.2. Žalobkyňa v 2. rade odvolaním napadla výrok rozsudku týkajúci sa náhrady trov konania. Dôvodila nesprávnym právnym posúdením veci. Mala za to, že v posudzovanej veci existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, kedy súd nemal priznať nárok na náhradu trov konania. Navrhla rozhodnúť výrokom, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť, stotožniac sa s odôvodnením rozsudku. Poukázal na zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu, v ktorom jasne konštatoval, že žalobcovia si uplatnili náhradu nemajetkovej ujmy v postavení solidárnych veriteľov a žalobca mal v žalobe špecifikovať samostatné zložky na právnu ochranu osobnosti, ktoré mali byť porušené a tomu prispôbiť dokazovanie. Na výzvu súdu z januára 2022 mohol reagovať a navrhnuť ďalšie dokazovanie, pričom až na pojednávaní, po takmer 11 rokoch súdneho konania, navrhol výsluch

žalobkyne v 2. rade ako svedkyne ohľadom zásahov do jeho práv. Mal za to, že tento dôkaz mohol predložiť skôr, najneskôr na výzvu z januára 2022, preto súd prvej inštancie tento návrh dôvodne zamietol. Podľa jeho názoru žalobkyňa v 2. rade mohla pred späťvzatím žaloby vypovedať ako svedok zásahom do samotných práv žalobcu v 1. rade a opačne mohol vypovedať v jej prospech. Žalobca v 1. rade ďalej namietal, že síce bol predvolaný na pojednávanie, na akejsi internetovej stránke nebolo zverejnené, že sa bude rozhodovať, a preto mal súd pojednávanie odročiť za účelom rozhodnutia, s čím nesúhlasí, pretože súd vždy na pojednávaní rozhodne, iba výnimočne odročuje pojednávanie. K spochybňovaniu záverov a výpovedí svedkov, ktoré uvádzal odvolateľ poukázal na to, že svedok N. navrhnutý žalobcami vypovedal, že bol na svadbu pozvaný spolu s manželkou a s rozvozmi skončil o 07:30 hod. Svedok S. navrhnutý žalobcami vypovedal, že všetci vedeli, že zdržanie programu svadby spôsobil žalovaný, že organizáciu podobného podujatia by mu zveril aj nambudúce a svedok P. potvrdil, že žalovaný zapríčinil nepristavenie autobusu a že by žalobcom aj nambudúce zveril organizáciu takéhoto podujatia. Preto súd musel konštatovať, že nebola znížená dôstojnosť žalobcu v 1. rade v spoločnosti. K tvrdeniu žalobcu, že súd si zľahčuje zásah do jeho práv poukázal na odôvodnenie rozhodnutia, s ktorým sa stotožňuje, pričom upozornil, že svadba žalobcov riadne prebehla vrátane programu, ľudia sa zabávali do rána. Nie je pravdou, že sa im neospravedlnil, urobil tak telefonicky po zistení svojej chyby a písomne prostredníctvom generálneho riaditeľa dňa 09.06.2009, emailom, a osobne na pojednávaní dňa 12.02.2018 prostredníctvom štatutárneho zástupcu. Podľa ich názoru žalobca odignoroval názory odvolacieho súdu uvedené v zrušujúcom rozhodnutí, nešpecifikoval nároky, nežiadal vykonať dokazovanie s ohľadom na konkrétne zložky svojho práva na ochranu osobnosti a poukazuje na dokazovanie, ktoré častokrát nie je sporné. Vzhľadom na uvedené navrhol odvolaniu nevyhovieť.

3.1. K odvolaniu žalobkyne k výroku o náhrade trov konania považoval rozhodnutie za vecne správne, keď žalobkyňa zobrala žalobu späť bez akéhokoľvek zdôvodnenia a bez jeho viny, preto mu súd priznal voči nej nárok na náhradu trov konania. Požaduje rozhodnúť o náhrade trov konania v zmysle § 257 CSP, ale neuvádza žiadny dôvod pre takýto postup.

4. Žalobcovia v 1. a 2. rade v replike na vyjadrenie žalovaného poukázali na prechodné ustanovenia CSP, podľa ktorého súdne konanie, ktoré začalo za účinnosti OSP nemôže trpieť nedostatkom neuplatnenia dôkazných prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany. Mal za to, že konanie súdu prvej inštancie pripúšťa navrhnúť a vykonať dôkazy. Upriamili pozornosť na fakt, že ich argument by mal váhu argumentu, na ktorý treba prihliadnuť, len pokiaľ by nevykonaný dôkaz bol navrhnutý v odvolacom konaní. Ohľadne údajov týkajúcich sa zverenia na webovej stránke Ministerstva spravodlivosti SR uviedli, že pri zvažovaní svojho procesného postupu sa spravovali identifikáciou druhu pojednávania, ktoré bolo zverejnené na webovom sídle MS SR, kde bolo uvedené, že pojednávanie 11.04.2022 bude pojednávaním bez rozhodnutia. Zotrval aj na argumentácii ohľadom vybraných svedeckých výpovedí.

5. Žalovaný v duplike zotrval na svojom vyjadrení. Navrhol rozsudok potvrdiť, priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Mal za to, že žalobcovia boli v zmysle § 120 ods. 1 OSP povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, čo neurobili. Ich nehospodárne konanie sa prejavilo tým, že boli súdom v januári 2022 vyzvaní na vyjadrenie k zrušovaciemu uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré právo nevyužili a výsluch svedka predložili až na pojednávaní 11.04.2022. Podľa OSP mali žalobcovia tento výsluch navrhnúť už v žalobe, následne ho mohol navrhnúť počas 11 rokov súdneho konania, čo neurobili. Zotrval na tvrdení, že bol riadne predvolaný na pojednávanie 11.04.2022, žalobcovia boli predvolaní a akékoľvek právne nezáväzné zverejnenie o termíne pojednávania na internete nemá v zmysle CSP právne účinky a túto námietku považuje za nezmyselnú, pretože sa pojednávania riadne zúčastnil, predkladal návrhy a mal možnosť záverečnej reči. Po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu k okolnostiam svadobného dňa dôkaz súd odmietol vykonať z dôvodu jeho nehospodárnosti, s ktorým názorom súhlasí.

6. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie žalobcov bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdiť, keď odvolanie žalobcu 1. ako i žalobkyne 2. vyhodnotil ako nedôvodné.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolacie námietky žalobcov, ktoré uplatnili pred súdom prvej inštancie ako i v podanom odvolaní nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a rozhodol na základe zisteného skutkového stavu, postupujúc hospodárne vykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti a prihliadol pritom starostlivo na všetko, čo vyšlo počas konania najavo v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP a keďže ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci, odvolací súd si osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na tieto v zmysle § 387 ods. 2 CSP odkazuje. Na doplnenie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a reagujúc na odvolacie dôvody odvolací súd dodáva nasledovné:

10. Predmetom konania bola žaloba, ktorou sa žalobcovia domáhali náhrady nemajetkovej ujmy v sume 100.000 eur za to, že žalovaný tým, že nedodrжал zmluvný záväzok zabezpečiť prevoz ich svadobných hostí z určeného miesta do kostola a následne z kostola na miesto konania svadobnej hostiny zasiahol do ich práva na ochranu osobnosti. Zásah mal spočívať v porušení ich práva na pokojný svadobný obrad, za sťaženie a skomplikovanie uzavretia manželstva slávnostným vyhlásením snúbencov, za znemožnenie uchovania si príjemných spomienok na uzavretie manželstva, za nenaplnenie a prekáženie realizovania predstáv žalobcov o udalostiach súvisiacich s uzavretím manželstva, ako aj za zníženie dôstojnosti a vážnosti žalobcov v spoločnosti, pričom takýmto širokým zásahom žalovaného bolo zasiahnuté do ich práva na súkromie, česť, dôstojnosť, vážnosť. Žalobcovia tvrdili, že na miesto sobáša sa pre nepristavenie autobusu pre svadobných hostí dostavili neskôr (žalobca v 1. rade musel zabezpečiť náhradnú dopravu), duchovný ani nevyšiel z kostola a neodviedol snúbencov k oltáru, čo považujú za poniženie. Počas zábavného programu kvôli neskorému príchodu svadobčanov tvorca zábavného programu ohlásil prvý tanec novomanželov s rodičmi vo chvíli, kedy matka žalobcu v 1. rade telefonovala so zamestnancom žalovaného a neprišla na spoločný tanec so žalobcom v 1. rade, stojacim na parkete. Počas celej svadobnej hostiny svadobčania konzultovali, dojednávajú a hľadali spôsoby, ako sa dostať po polnoci do svojich domovov, keďže pochopili, že spoliehať sa na služby žalovaného nie je prezieravé. Rok pripravovaná svadba prebehla nedôstojne a žalovaný im vlastne zničil svadbu. Táto udalosť sa stala na nasledujúce obdobie predmetom debát, špekulácií, klebiet, ohováraní a hľadání dôvodov, pre ktoré žalobcu v 1. rade podľa niektorých „boží“ trest postihol.

11. V prejednávanej veci súd prvej inštancie rozhodol už prv rozsudkom č. k. 19C/448/2015-436 zo dňa 01.08.2018, ktorým žalobe žalobcov čiastočne vyhovel, keď výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.300 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku výrokom II. žalobu zamietol a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. V dôsledku odvolania žalovaného proti vyhovujúcej časti rozsudku a súvisiacemu výroku o trovách konania odvolací súd rozsudok uznesením č. k. 8Co/141/2019-559 zo dňa 15.12.2021 zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Predmetom konania zostal nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 3.300 eur. Následne súd prvej inštancie vo veci rozhodol preskúmaným rozsudkom.

12. Žalobca v 1. rade v odvolaní namietal porušenie práva na spravodlivý proces, inú vadu konania, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci.

12.1. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť najmä právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v

zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé s tým, že konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.).

12.2. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, t. j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je vymedzený vadami konania, ktorými sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 389 CSP, ktoré spočívajú v chybnom postupe súdu, napr. pri dokazovaní (ak pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ustanoveniami), pri posudzovaní procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), v chybnom poučovaní účastníkov a v ďalších nedostatkoch jeho činnosti, ku ktorým došlo počas konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom tieto vady nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušenia predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

12.3. K nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 až § 194 CSP.

12.4. Nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Odvolací súd s poukazom na § 387 ods. 2 CSP uvádza, že sa plne stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie (súladným s právnym názorom odvolacieho súdu vyjadreným v zrušujúcom uznesení č. k. 8Co/141/2019-559 zo dňa 15.12.2021), že zo strany žalobcov, resp. u žalobcu v 1. rade neboli preukázané také skutkové okolnosti, z ktorých by vyplývalo zníženie dôstojnosti alebo vážnosti žalobcov v spoločnosti, a to v značnej miere. V prejednávanom prípade by bolo možné konštatovať, že žalobcom mohla byť konaním žalovaného spôsobená ujma, ktorá svojou povahou, alebo stupňom závažnosti neopodstatňuje nemateriálnu a ani materiálnu satisfakciu. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch môže súd podľa § 13 ods. 2 Obč. zákonníka priznať vtedy, ak by sa morálna satisfakcia nezдалa postačujúca, najmä ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t. j. materiálnej satisfakcie) je vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Ak súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že zo strany žalobcov nebol preukázaný jeden z obligatórnych predpokladov nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to zníženie dôstojnosti žalobcov v značnej miere s uvedeným záverom sa odvolací súd plne stotožňuje. Rovnako tak sa stotožňuje aj so záverom o absencii ďalšieho obligatórneho predpokladu, a to preukázania príčinnej súvislosti ujmy žalobcov s konaním žalovaného, pretože ako správne súd prvej inštancie vyslovil, žalovaného nemožno obviňovať zo všetkých nezdarov spojených s priebehom svadby.

14. V zhode s právnym názorom súdu prvej inštancie, na ktorý odvolací súd plne odkazuje možno uzavrieť, že zo strany žalobcov nebola preukázaná existencia tak závažnej ujmy odôvodňujúcej kompenzáciu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keďže za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne

pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Na základe vyššie uvedeného, preto odvoláciu argumentáciu žalobcu 1/ vyhodnotil ako za nedôvodnú a nespôsobilú privodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré zároveň považuje vecne správne.

15. Odvolací súd považoval za nedôvodnú aj odvoláciu námietku žalobcu v 1. rade o pochybení súdu prvej inštancie v nevykonaní výsluchu žalobkyne v 2. rade ako svedka. Z obsahu spisu jednoznačne vyplynulo, že žalobkyňa v konaní vypovedala ohľadom podstatných a rozhodujúcich skutočností (v čase keď vystupovala ako procesná strana, resp. pred späťvzatím žaloby), a to na pojednávaní konanom dňa 02.12.2015, kde sa vyjadrovala k priebehu svadobného dňa, počas ktorého mala byť konaním žalovaného spôsobená ujma. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že podľa § 185 ods. 1 CSP súd nemusí vykonať všetky účastníkom navrhnuté dôkazy s tým, že výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde. Súd musí dbať na to, aby nevytláčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený účastníkom, ak tento skutkový poznatok nebude preukazovať iným dôkazom. V danom prípade je zrejmé, že nevykonaním výsluchu Ing. S. nedošlo zo strany súdu prvej inštancie k vylúčeniu takého dôkazu, ktorý by prispel k preukázaniu dôvodnosti nároku žalobcu v 2. rade, a to ešte aj s dôrazom na skutočnosť, že Ing. S. vypovedala v konaní ohľadom podstatných skutočností ako strana sporu. Taktiež odvolací súd považuje za potrebné prisvedčiť právnomu záveru súdu prvej inštancie o koncentrácii konania, v súvislosti s ktorou správne konštatoval, že žalobca v 1. rade návrh na doplnenie dôkazu výsluchom Ing. S. mohol uplatniť už skôr, ako tak naozaj urobil, resp. na základe výzvy súdu prvej inštancie zo dňa 20.01.2022 (č. I. 571) adresovanej žalobcom po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom.

16. Na základe vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne a keďže ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci, odvolací súd si osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na tieto v zmysle § 387 ods. 2 CSP odkazuje. Záverom poukazuje na skutočnosť, že Občiansky zákonník ustanovením § 13 poskytuje ochranu osobnosti len v prípade takého porušenia občianskej cti, ktoré predstavuje zásah do osobnosti občana, pričom tento zásah musí byť objektívne spôsobilý takúto ujmu spôsobiť. Ide o konanie proti osobnej a mravnej integrite občana, znižujúce jeho dôstojnosť, vážnosť a česť, o konanie, ktoré z hľadiska vzťahu občana k ostatným spoluobčanom ohrozuje jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Treba však rozlišovať medzi kritikou a neoprávneným zásahom, pričom rozdiel medzi nimi musí spočívať v pravdivosti, objektívnosti prejavu a v ciele, ktorý sa ním sleduje. Nemožno totiž priznať právo na ochranu osobnosti v zmysle ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka, ak niekto konal protispoločensky, a teda ak prejav o tejto skutočnosti je kritikou tohto konania.

17. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003).

18. Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

19. Odvolací súd posudzujúci odvolanie žalobkyne v 2. rade sa taktiež stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v danej veci neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, pre ktoré by žalobcom nepriznal nárok na náhradu trov konania a zároveň je pravdou aj skutočnosť, že žalobcovia

v priebehu konania ani nenavrhovali aplikáciu § 257 CSP a ani v tomto smere neprodukovali žiadne skutkové tvrdenia ani dôkazy. Na základe vyššie uvedeného, preto odvolací súd túto námietku žalobkyne 2/ vyhodnotil ako nedôvodnú.

20. Odvolací súd o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že v tomto štádiu konania procesne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči procesne neúspešnému žalobcovi v 1. rade a žalobkyňi v 2. rade, keď zároveň nevzhliadol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce aplikáciu § 257 CSP. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).